O víkendu 20. - 21. září se naše rodina již tradičně zúčastnila tohoto legendárního závodu (15. ročník). Šumavský kufr je unikátní zejména tím, že jej pořádá kašperskohorský oddíl tvořený jednou rodinou, letos s organizací nedělní části pomohli orienťáci ze Strakonic. Závod byl spojený pro jihočeskou a západočeskou oblast, i tak se přihlásilo pouhých 280 závodníků.

Sobotní krátká trať na mapě Borovina 2 u osady Opolenec se mi zdála jako ideální pro návrat k orienťáku pár měsíců po porodu. Až do chvíle, než jsem viděla propozice naší trati: délka 4 km, převýšení 200 metrů, 22 kontrol. A kdyby mi předem někdo řekl, že nás pořadatelé nechají seběhnout až dolů k Otavě a pak se opět vyplazit zpátky na hřeben, asi by mě ke startu nikdo nedonutil. Běhalo se kolem kopce Borovina, les s různými typy porostů, kamenitým podkladem bohatě porostlým mechem (a tudíž ideálním k výronu kotníku), hodně průseků a pěšin. Rozhodující pytel kontrol umístili pořadatelé do nově domapovaného hustníku, kde se dalo o kvalitě mapování úspěšně pochybovat a rychlý průběh se povedl jen těm, kdo kontroly šťastně naběhli či potkali již odbíhajícího člena svého oddílu, který poradil. Nakonec jsem polovinu závodu absolvovala s (a posléze za) Lucií Janatovou, což v kombinaci se silnou motivací (opuštěný kočár s dítětem na shromaždišti) vedlo k času pod hodinu a poražení Lenky, takže jsem byla s výkonem spokojená. Se svou tratí se se ctí poprali všichni, na bednu jsme ale nikdo nedosáhli.

Nedělní klasika se běžela na mapě Kotlářky Zahájený v Zálesí u Vacova. Výrazně vyšší kvalita mapy, členitý terén, různorodý porost i podrost, hustá síť cest. To vše slibovalo pěkný a výživný závod (v D21 7,8 km, 250 m převýšení – kde to v ještědské člověk najde?). Opět jsem startovala na začátku a opět byl cíl jasný: vrátit se ke kočárku dřív, než hlídající děda Karel vyrazí do lesa a dítě spustí vřískot. Závod byl moc pěkně postavený, volby postupů zajímavé, terén náročný. Po překonání počáteční demotivace (no lezte kamenným polem na nejvyšší horu v okolí) jsem se dobře rozběhla, zbrzdila mě paralelní chyba na 9. kontrole, naopak v závěru se mi povedly dobré a rychlé postupy, kde jsem to „nandala“ Lence i tátovi (trať D21 a H45 byla stejně jako předchozí den identická). Přesto mě chyba na 9 stála čas pod devadesát minut a porážku od Lenky, ale i tak jsem na sebe byla hrdá, že jsem svůj zatím nejdelší závod doběhla. Se stejnými pocity odjížděl i můj muž (v H21 10,5 km, převýšení 350 m). Závod se nejvíc povedl Ladě, která jej celý prospala a tudíž umožnila úspěšné starty zbytku rodiny, a potom tátovi, který si doběhl pro krásné 2. místo a vyhrál lahváče a plato vajec.

Takže, kdo s námi za dva roky pojede na další ročník?